

Tavaszi utca

Naponként les rám a csendőr utca,
Kísér, majd furcsán igazoltat:
Dalol, és dalára vizsla arcok
Mélyen szívembe lopakodnak.

Nem hordom őket, már ők cipelnek —
Világra hajló, horgadt vállak.
Hej, nehéz a súly, mert bent kocognak
Szívünk gyöpén szép apró lábak,

S hajunkban még ott a tél pihéje,
Szájunk tövén az esti morzsa...
S lám, kordéját az a vén, vak hordár
Szemünk fényének nekitolja...

1953. ápr.

F e h é r F e r e n c

Én vittem a lámpást...

Én vittem elül a lámpást,
mentünk a padlásra lisztért,
s mert cserép csörrent a tetőn,
így oktattam magam: „Mit félsz?

...csak a szél játszik s tán nincs is
igaza a vén Kanyónak,
hogy éjjélkor szélvész hátán
holt huszárok lovagolnak...“

Aztán ránkbámult a padlás.
Kakasülön kasza éle
éledt s vártam, felémsuhint,
ám anyám sok üvegcséje

egy ismerős kis zugolyból
vidám tink-tilinkkel intett...
És anyámra sóhajtottak
vén, halottan csüngő ingek...

1953. ápr.

Fehér Ferenc

Szeressetek jobban

Lassan több leszek, mint az emlék, mint a multam,
Már nem bán, hogy nem vagyok az, ki sose voltam.
Most ha visszajönne, akit elűztem nemrég,
Mindhalálíg hűséges megértője lennék.

Lám, már nem néznek rám vissza a régi versek,
Nem fáj, hogy mindig, mindig meghalt az a legszebb.
Ami bennem halt meg, hát ott is eltemetve,
Aki halni hagyta, hát most se költögesse.

Eztán több leszek, mint az emlék, mint a multam,
Aki eztán lát, nem lát szomorúan, dúltan.
Hogyha holnap mégis megvert szemekkel járnék,
Szeressen jobban, öleljen át e tájék.

1953. ápr.

F e h é r F e r e n c